

Arnaldus de *Lordato*» (doc. cit. per Bofarull en l'ed. de la *Cròn. de Pere el Cerim.*, p. 411; *CoDoACA* xxxvi, 166). Però el valor d'aquestes grafies, obedient a la inevitable etim. pop., és ben escàs. Certament la bona és *-egut* i estem en presència d'un cpt. amb NP de la sèrie present, d'origen germànic.

Car en relitat era un nom de província occitana, com el de tants nobles servidors dels nostres reis: també ho era el Joan de So, vescomte d'Évol del doc. de 1375, i versemblantment el templer de 1245 i l'hospitaler que signa en la carta de 1232 junt amb el Mestre Hug de Fullalquer.

Era pròpiament el nom d'un castell del Carcassès, a. 1163: «*castrum de Villaleguto*», i en el mateix doc. el testimoni *B. de Villalegud* (*Hist. Lgd.* v, 1276). Amb fonètica ben conservadora, els trobem en un doc. de 1142: «In terminio Sti. Vincenti Carcassonne --- terra Bernardi de *Villaldicuto*» (Albon, *Cart. du Temple*, p. 181); en fi Gamillscheg ho troba en un doc. de 1106, amb la grafia *Villaldegutum* i avui —diu ell— *Villalégut*. Segons Sabarhès, localitat desapareguda en el cantó de Mont-real, que hi ha l'assim^o *ld > l*, que té tanta extensió en català (*LleuresC* 215, n. 12); l'àrea de la qual s'estén, però, a parts de l'alt Llenguadoc; llavors intervenint la dissim^o *l - l > l - r* resultà la forma *Vilaregut* dominant en la doc^o catalana (però pel mateix de ser nom de provenença forana, més subjecte a l'etim. pop. *vilar agut*).

En realitat ha de ser un dels NPP en *-bud* o *-but* que era la forma que el fecund component *-BOD*, *-BODO* de l'antroponímia germànica havia pres en el dialecte visigòtic. Först. 319-20 registra 71 casos de cpts. en *-BOD*, i accepta i prova que *-BUD* n'era variant dialectal: sovint llatinitzada en *-BUTUS*: recordem *SISEBUTUS* el rei dels visigots aa. 612-621; que apareix en Top. com *-Sesgudo* amb el canvi fonètic trivial de *bu* en *gu* com en *begut*, *pregon* etc. En fonts merovíngies o carolíngies és *Sisebod* (Först.); i en efecte apareix també la variant *budo* en bon nombre d'altres cpts. d'aquest tipus: *Argebut*, *Saginbuduso*, *Willebut* etc.

L'ètimon concret del nostre, deu ser el que apareix en gran nombre de testimonis com *HILDIBOD*, amb variant *Hildibodo* documentades totes dues des del S. VII, amb una vintena de testimonis en Först. (col. 823) en la variant gòtica *HILDIBUD* que consta com ostrogoda en Procopi, i *Ilbutb* en els *M. G. H.* L'evolució seria doncs *VILLA HILDIBUTI > vilael-legut*, contret en *Vilallegut* i després la dissimilació en la forma catalana. Però el mateix *Vilaldegut* es devia formar —directament del visigòtic— en la zona lleidatana, judicant pel cognom *Viladegut*, on s'ha perdut la *-l-* de *Vilald* per dissim^o: així el trobo com cogn. localment arrelat a Alcarràs i a Soses (XLII, 70.22).

Gamillscheg ja es va adonar que el nom llenguau-

docià contenia un tal NP germànic però li postula com a base un NP Gòtic *ALDIGOΘS (*Rom. Germ.* I, 306) i d'ell ho copia Wartburg en el seu manual *Orig. d. l. l. Fr.*, i d'aquest l'*AlcM.* Teòricament seria possible l'existència d'aquest nom (*ALD-* és component freqüent), però descartem-ho puix que no es troba en fonts tan copioses i exhaustives com el Först.

VILARENC

Llog. en ruïnes en el te. de Calafell (*G.G.C.*, Tarr.). Del NP *Ha(i)ring* (Först. 764).

Vilargilà, V. *Vilagelans*

VILARNAU

I. Llogaret rossellonès, que es dividí en *Vilarnau d'Amont* i *V. d'Avall*, prop de *Castellrosselló* (te. de *Perpinyà*), (Alart, *Not. Hist. des Comunes du Rouss.* I, 51).

MENC. ANT. 1157: *Villaruuallo*, cit. junt amb *Taineres* (Mor., LVIII; Alart, *Priv.* 43); 1474: «*Vilarnau*, village détruit au *Mas Anglade*, entre Canet e Bajoles» (*RLR* LII, 10). Ponsich (*Top.* 34) hi troba 1013-70 *Villa Arnal*, 1130 -*au*, 1140ss. -*allo*, -*ald* etc. (car les formes *Vilar-novo* de 1109 i 1110, són deturpades). Evidt. d'ARNALD (Först. 140).

II. *Vilarnau*, veïnat agre. al te. de Viladrau, 45 hab., amb esglesieta, ja arran del límit amb Arbúcies (*N. C. E. C.*).

III. Antiga casa forta (*domus*) del te de S. Sadurní d'Anoia, ja 1196 (*Enci. Ca.* xv, 510). No sé si era del II o del III, el capbreu de *Vilarnau*, pertanyent al Marquès d'Alfarràs, del qual despullà docs., des de 1346, Hinojosa (*Reg. Sen. Cat.* 106, n. 1).

VILA-ROBAU

I. llogaret empordanès (70 hab.), vora dr. del Fluvià, a 3 k. del seu mun., Ventalló.

PRON; *bilərubāu* oit a Torr. de Fluvià, 1911 ss., 1958, si bé del que es parla més és del llogaret veí *Palol de Vila-robau*, del mateix municipi.

MENC. ANT. 1316: «locus de *Villa Robau*» (*Esp. Sagr.* XLIV, 307); «locus de *Robau*» i «Palaciolo de *Villa Robau*» ('Palol'); 1316: redempció del bovatge al comte d'Empúries, *Libre Verd* (Alsius, *Nom.* 236).

II. Segons Mas (*N.H.Bna.* ix,5), pagesia dins la parr. de Parets del Vallès.